

מוכר האגסים

ס"ן

בכפר אחד חי איכר עשיר, בעל מטע. היה זה קמזן כזה שאפילו לספר על כך לא נעים. הוא יצא מדי שבוע לשוק, כשהוא דוחף לפניו מריצה מלאה בפרי. היה לו מטע גדול והפרי שלו התפרסם בכל הסביבה.

יום אחד יצא הקמזן לשוק עם מריצה מלאה באגסים. הפרי היה נהדר. אחד לאחד בשל, מתוק, גדול. אף אחד לא פגום, אף אחד לא ירוק.

האיש הביט על הפירות של השכנים ואמר לעצמו:

"האגסים שלי טובים מכל האחרים. היום אמכור את הסחורה במחירים טובים. לא אקח פחות מעשרה צ'וך לכל אגס."

וכשרק אמר זאת הופיע לפניו קבצן זקן. האיש בא כנראה מרחוק. בגדים שלו היו מרופטים, הוא נשם בכבודות ונשען על מקל עבה.

הוא ניגש למריצה של הקמזן והושיט את ידו. אך המוכר התחיל לזמזם בקולו הצרוד שיר כלשהו, וניסה להתעלם מהקבצן.

"אדוני הנדיב, לא תפסיד דבר אם תיתן אגס אחד לאדם עני." אמר הזקן.

יפה ביקש, אבל במקום הלא נכון! בעל המטע הקמזן לא נתן בחינם אף פעם אפילו פרי חצי

הקבצן עמד זמן מה לפני המריצה, אך לבו של המוכר לא התרכך.
"לך ותבקש מאחרים!" התחיל לצעוק בכעס.
למה נדבקת אלי כמו דבורה לפרך,"
אך הקבצן לא הלך.
ואז המוכר התפרץ ממש בצעקה:
"שמע, פרה זקנה! לך מכאן ואל תפחיד את הלקוחות שלי. עוד מעט אשחרר עליך את כלבי השוק אם לא תסתלק מכאן."
ואז אמר הקבצן:
"אדוני! במריצה שלך כמה מאות אגסים. אני מבקש רק אחד. האם כדאי לכעוס כל כך בגלל שטות כזו?"
"זו לא שטות! אני אקבל כסף עבור כל אחד

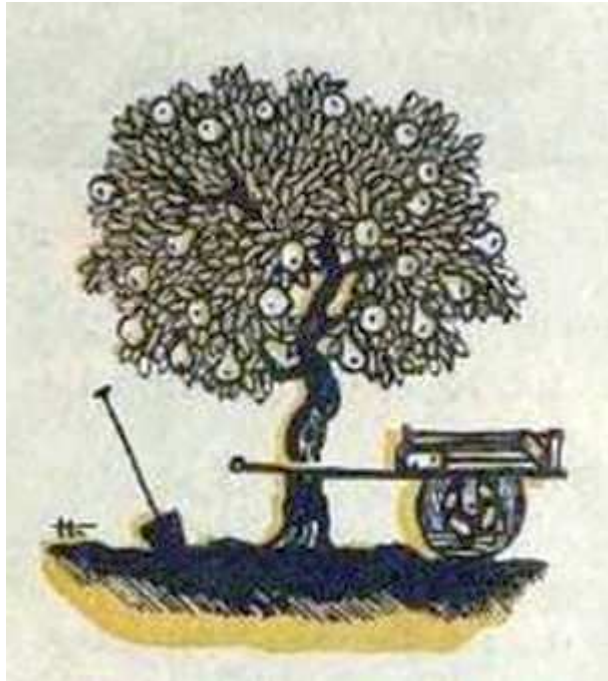

רקוב. גם אשתו וילדיו לא הכירו את טעמים של התפוחים, האפרסקים והאגסים שגדלו במטע. תבינו בוודאי שאיש כזה לא ייתן אגס עסיסי לקבצן זקן.

מהאגסים האלה!"
הוא צעק כל כך חזק שמכל השוק באו האנשים לראות על מה המהומה.
ואחד מהקהל שבא אמר לסוחר:
"אשלם לך! תן לו אגס פגום אחד!"
"אין אצלי אגסים פגומים" ענה בחשיבות המוכר "מי שרוצה לאכול אגסים מהמטע שלי צריך לשלם כסף מלא. בחינם איש לא יקבל ממני דבר."
"טוב" אמר האיש מהקהל "הנה כסף. תן לזקן הזה את האגס הטוב ביותר."
המוכר נתן לקבצן הזקן אגס יפה וגדול. העני השתחוה עמוקות לאיש שקנה לו את האגס, ואמר, כשהוא פונה לקהל:

"רבותי! יש לי כמה מאות אגסים מובחרים.
אנא, תתכבדו בהם בלי הגבלה."
כולם השתוממו כששמעו את דבריו.
"אז למה אתה מתחנן לקבל אגס עלוב אם יש לך מאות כאלה?" שאל מישהו.
"תכף תראו למה דרוש לי האגס הזה" ענה הקבצן.
הוא אכל את האגס במהירות ואסף בקפדנות את הזרעים. אחר כך חפר באדמה גומה, זרק לתוכה את הזרעים וכיסה אותם באדמה.
מהבאר הקרובה שאב הזקן מים, ושפך אותם מעל הזרעים שבקרקע.
הקהל הביט על הזקן ובחוסר סבלנות חיכה מה יקרה הלאה. רק המוכר הקמצן כעס, כי

תוך זמן קצר לא נשאר אף פרי אחד על העץ
והקהל התפזר. כל אחד חזר לעיסוקים שלו.
הקמצן והעני נשארו לבדם, זה מול זה.

המוכר עמד כמו מוקסם וחיכה מה יקרה
הלאה.
וזה מה שקרה:

כולם עקבו אחרי הזקן ואף אחד לא הסתכל על
האגסים שבמריצה שלו.
ופתאום נשמעו קולות הפתעה בקהל: הופיע
נבט קטן. הנבט גדל וממש מול העיניים נעשה
כל פעם גדול יותר ויותר.

תוך דקה אחת הנבט הפך לעץ אגסים גדול,
תוך שתי דקות הופיעו עליו פרחים ותוך שלוש
דקות העץ התכסה באגסים גדולים ובשלים.
ואז הזקן התחיל לקטוף ולחלק את האגסים
בקהל. האגסים היו כל כך עדינים ומתוקים,
שכל אחד שטעם אחד נמשך לאגס שני.
הקמצן, שאף פעם לא הרשה לעצמו לאכול
אפילו אגס אחד מהמטע שלו, התנפל בתאוה
על הפרי של הזקן.

הזקן לקח שוב את המקל הכבד שלו והכה בו בעץ. עם כל מכה העץ נעשה קטן יותר ויותר, הפך לשיח קטן ולנבט, ובסוף במקום שבו עמד עץ מלא פרי בשל נשאר רק חור קטן. כשמוכר האגסים התעשת מהפליאה הזקן כבר לא נראה. הוא נעלם אחרי פינת בית כלשהו. הקמצן עמד עוד הרבה זמן ולא זז ממקומו. הוא כל הזמן חישב כמה יכול היה לקבל הקבצן הזקן עבור האגסים שלו, אילו היה מוכר אותם ולא מחלק חינם, אבל בסוף הוא חזר אל המריצה שלו, הביט עליה וביאוש תפס את ראשו: במריצה לא נשאר אף אגס. רק אז הבין הקמצן כי הזקן היה מכשף או

עושה נפלאות, ובכוחותיו העביר את כל האגסים מהמריצה אל העץ שלו. אך, כמה שהתרגז האיש על הקבצן הזקן, איך הוא קילל וכעס! הוא התחיל לרוץ הנה והנה, ניסה לרדוף אחרי הזקן ורק לא ידע לאן. הוא בעט ברגליו באדמה כאילו היא הייתה אשמה בהפסד שלו. הרבה רחובות עבר מוכר האגסים, אך את הקבצן הוא לא מצא. רק לקראת הערב הוא חזר לכיכר השוק. וכאן חיכתה לו עוד מפלה. בזמן שהוא חיפש את הזקן מישהו גנב את המריצה שלו. הוא חזר הביתה בלי כסף ובלי מריצה. כך מגיע לחמדן!